

TRIBUNA

Național Independent

Prețul abonamentului:

Pe un an Lei 150.-
Pe o jumătate an . . . Lei 80.-
Instituții și autorități pe
un an Lei 500.-
Pentru America . . . 3 Dolari

Redacția și Administrația:

SIBIU, Str. AVRAM IANCU No. 35

Director:

NICOLAE C. DROC

Anunțuri:

Rândul m 2.50 Lei, în pagina de text 3.50 Lei.

Controlul averilor

Mult așteptatul proiect al legii controlului averilor, al dlui ministru de justiție Dr. Valer Pop, în forma sa actuală nu e radical, nu e satisfăcător, și mai presus, este lipsit de bazele garanției execuției efective și reale, atât de necesare de a imprima frica vitală în orice gând de a fura din averia națională, din banul public.

Controlul averilor trebuie exlins asupra tuturor locuitorilor țării, fără excepții, începând în Ardeal din 1915, în vechiul regat, și în celelalte provincii, din 1916 pentru toată țara și nu numai pentru o categorie de cetățeni, cum ne arată dl ministru al justiției. O afirmație că Constituția țării nu permite a te atinge de particulari, este nefondată, pentru că nu exclude posibilitatea de revizuire și de modificare a unor articole din Constituție.

Sunt foarte multe, și variate, cazurile când autorul real al infracțiunii comise nu este executorul ci tentatorul. Dece să fie pedepsit numai primul, iar secundul să-și rădă în pumni de el? Dece să fie pedepsit numai funcționarul român, care furând totuși a lăsat banii în țară, pe când particularul care i-a întunecat judecata limpede, de multe ori determinată din proasta administrație a gospodăriei publice, din vina celor mari, din neplătirea regulată a salariului, — de multe ori insuficient pentru strictul traiu de toate zilele, — să-și aibe asigurată averea provenită din același izvor de hoție, de furt, de înșelăciune publică. Dece acest particular, de multe ori străin de neamul și de sângele românesc, la un moment dat să-și poată muta averea din România putând-o folosi oricând contra intereselor vitale ale României? Evident că sancțiunile contra acestui infractor trebuie să fie mai severe, mai eficace decât cele de aplicat celui din categoria a doua.

Nu e greu de înțeles că dacă am totaliza suma averilor ilicite ne-am

edifica asupra faptului că cel puțin 80 la sută se găsește în mâna străinilor, și numai restul în posesiunea românilor de origine. Dece atunci un nou imbold de încurajare, pentru realii infectori?

Una din lacunele cardinale mai e și lipsa de sancțiuni a averilor ilicite din câștig necinstit, neonorabil, fără munca ce îndeamnă la oțelirea caracterelor și la perfectă stimă a onoarei personale. Deasemenea nu este nimic prevăzut în ce privește averile formate din neîncetata spoliere a țaranului român în produsele sale de orice natură. Apoi mai sunt averile ilicite ce provin din totală lipsă de protejare a comercianților și industriașilor români, pentru că să nu mai vorbesc de nepăsarea față de averile ilicite rezultate din exploatarea muncitorilor manuali români. La toate acestea noi ne-am gândit bine când am redactat în programul nostru punctul referitor la controlul averilor, program care în curând va vedea lumina zilei. Evident că noi încălzim de convergența că numai o credință nouă în viața politică, este în măsură săgară de a vindeca boala țării, cauzată de toate partidele politice de până azi, suntem radicalii radicalilor. Suntem neînduplecabili, suntem nedespărțiți de voința de fier de a pedepsi orice fel de furt și de înșelăciune, în conflict cu interesele superioare a poporului român, cu sancțiunile cele mai draconice. Vederile noastre, în privința aceasta, sunt în luptă pe viață și pe moarte cu a învechitelor partide politice, toate cu devisa: „Totul pentru partid și individ, nimic pentru popor“. Ori devisa noastră este tocmai inversă: „Totul pentru popor și țară, nimic pentru noi!“

Not în programul nostru „**Național-socialist**“ vorbind de controlul averilor prevedem pentru denunțatorii cinstiți nu numai ocrotirea perfectă prin lege, ci și premii materiale și încurajări în munca de descoperire a infractorilor. Iar pentru magistrații chemați să judece, noi, „național-socialiști“, cerem diurne speciale, spor de salar cu 50 la sută și pensie dublă.

Romulus Damian

laria contelei Kapodistrias. La congresul marilor puteri europene din Aix-la Chapelle (Aachen) — 30 Sept. — 31 Nov. 1818) — corgres la care au participat între alții și împăraul Austriei, țarul Rusiei și regele Prusiei, Alexandru Sturdza redactă din însărcinarea împăratului Alexandru I un memoriu asupra stării de atunci a Germaniei. Al. Sturdza denunța în această scriere opinia publică germană, caracterul național german și acuza mai cu seamă universitățile germane de a fi urzitoare ale unui spirit ireligios și revoluționar. Se înțelege că această invinuire publică, a stârnit în rândurile tineretului studențesc cu deosebire, cea mai înflăcărată indignare.

Între multe replici pe care le provoacă acest „Memoriu“, amintesc pe aceea a lui Villers „Coup d'oeil sur les universités de l'Allemagne“ și replica lui Krug „Auch ein Denkschrift“.

Goethe își manifestă punctul său de vedere critico-bicliuitor în poezia: „H . . . t“. Strofele, cari se referă la Alexandru Sturdza sunt următoarele:

„Jenas Philister und Professoren

Sagen es habe keine Not,
Kotzebue sei zwar mausetot
Doch niemand habe sich

Sie hoffen an den schönen
Pfründen
Doch vor wie nach den Herd
zu zünden

Die weil der Sodoms Apfelbrei
Gesunde Jungendspeise sei
Von jenischen behaarten Molchen
Sieht Stourdza sich bedrot mit

Er steht! Ein Mann! Dann schreit
er laut,
Er flieht, es kommt ein Dolch,
din Braut“.

Em. Tr. Simtion

Adică pe românește în traducere liberă:

Burtăverzi și profesorii din Jena
Afirmă că nu-i nici un pericol,
E drept, Kotzebue e mort de-a-binelea

Dar nimeni n'a pus la cale vreo
conspirație

Din frumoasele lor venituri ei
speră

Să-și aprindă vetrele, altădată ca
și în viitor

Pe când compotul de mere pă-
durește

Este o hrană sănătoasă pentru
tineret

De salamandrele păroase dela
Iena

Sturdza se vede amenințat cu
pumnalul

Ef stă în picioare! Bărbat întreg!
Apoi strigă în gura mare,

O ia la goană, vine un pumnal;
mireasa

Sturdza se reîntoarce din Aachen la Drezda, de unde însă amenințat de atmosfera pe care și-o crease cu „Memoriul“ său pleacă în Rusia. Aici scrie „La Grèce en 1821 (edit. Lipsca 1823)“. În curând părăsește slujba statului. E rechemat în serviciul ministerului de externe de către țarul Rusiei Nicolae I, până se retrage cu rangul de consilier intim imperial și moare pe moșia sa din Basarabia (25 Iunie 1853). Scrierile lui despre „Datoriile clasei duhovnicești“ apărute în patru ediții la Odesa (1844) au avut un răsunet mare în Rusia. A mai scris încă o carte despre socrul său profesorul Ch. W. Hufeland (apărut Lipsca 1837). După moartea lui a apărut operele sale între 1858—1861 la Paris sub titlul: „Oeuvres posthumes religieuses, historiques, philosophiques et littéraires“.

Centenarul lui Goethe

Boerul moldovean Alexandru Sturdza amintit într-o poezie a marelui comemorat.

Acum când în lumea întregă, toate națiunile deopotrivă sărbătoresc centenarul lui Goethe, va merita neîndolose atențiune faptul că genialul poet și cetățean universal în toată accepțiunea cuvântului a avut prilejul să amintească, într-o poezie politică, și pe boerul moldovean Alexandru Sturdza, scriitor și diplomat, care a stat în slujba țarilor Alexandru I și Nicolae I.

Alexandru Sturdza (1791—1853) a trăit timp mai îndelungat în Germania, unde se căsătorise cu fiica profesorului universitar german dr. Christoph W. Hufeland. Aici se dedică scrisului politic, în interesul Rusiei. Între altele a dat la iveală „Considerațiuni asupra învățăturii și spiritului bisericii ortodoxe“ (în limba germană de Kotzebue, Lipsca 1817) Intră consilier de stat la cance-

Desiderate arzătoare

Ziarul oficial „Isvesia“ din Moscova confirmă concentrarea de 250,000 de trupe roșii, la hotarele Manciuriei și în Mongolia bolșevizată, împotriva japonezilor. Pretextul Moscovei că libertatea de pescuit în apele din Extremul orient, și comerțul său acolo, sunt periclitate serios de către japonezi, înseamnă praf în ochii credulilor și necunoscătorilor în cauză. Adevărul e că Japonia deținând, — inditerent de forma so-

cială, — Manciuria, împiedecă eșirea Rusiei la mare, în Asia. Un stat fără eșire la mare seamănă cu un om închis într-o celulă. Japonia ocupând Manciuria nu numai că deține în mână porturile rusești din Extremul orient, că viața linii ferate transiberiene depinde de politica externă japoneză în privința comerțului prin portul Dairen (Dalni) și Ocean, dar anihilează și toate planurile Moscovei de a stăpâni China în-

treagă, bolșevizând și sudul imensului teritoriu, folosind-o apoi pentru politica și comerțul său în Oceanul Indic și în Indi. Dar o complexă victorie japoneză încurcă toate socotelile nu numai ale Rusiei, ci și ale Statelor Unite Americane și ale Angliei, cari nu pot admite ca Japonia să devină stăpânul singur al Oceanului pacific, și jandarmul industriei și comerțului lor în Asia. Din acest considerent respective state majore militare se spionează, se urmăresc reciproc, și se pregătesc pentru orice eventualitate. De aici izvoresc actualele dușmăni, invizibile încă, mai ales între Japonia și Statele Unite Americane. Franța având plasat jumătate din capitalul său în Japonia, și având mare interes ca flota sa de război în Oceanul Atlantic să fie la același nivel cu a Statelor Unite și cu a Angliei, sprijinește pe japonezi. De aici atitudinea șovăitoare a Ligii Națiunilor, unde Franța are cuvântul preponderent, față de războiul din Extremul orient. Nimeni neputând ști ce va fi mâine o vigență arzătoare se impune și pentru România. Mai ales că această nesiguranță determină pe Franța că în caz de pierderea capitalului plasat în Extremul orient să fie despăgubită în Europa. Din grija aceasta pornește planul unei Confederații dunărene. Planul este de fapt al Germaniei de dinaintea războiului mondial, când Berlinul inițiasă crearea liniei ferate Hamburg—Bagdad, și Viena, vasalitatea economică a micilor state, România și Serbia, inclusiv Bulgaria și Turcia, tot printr'un bloc dunărean, în vederea înfăptuirii idealului Berlinului de a stăpâni Oceanul Indic și apoi Indiile, nimicind întregul comerț englez în Asia.

O confederație dunăreană în proiectul de azi al Franței înseamnă pentru noi și mai sigură vasalitate materială față de Paris, și ce este mai grav; „indirectă alimentare a spiritului iredentist din Budapesta față de Ardealul românesc“. În niciun caz nu se pot deschide noui porți planurilor subversive a conșilor și baronilor din Budapesta, gata oricând de a-și vinde și ismenele în vederea

reacaparării imenselor bogății naturale din mândrii și frumescul nostru Ardeal românesc.

Curile Dunărei găsindu-se pe teritoriul românilor datorită noastră națională cere imperios, ca România să aibe autoritate nestângherită față de Comisiunea Europeană Dunăreană, comerțul său fluvial să se bucure de reală suveranitate națională, flotila dunăreană română să poată acționa liber și independent pe toată porțiunea dunăreană românească, și mâinile României să fie completamente libere și Marea Neagră, care trebuie neutralizată sub garanția reală și efectivă a tuturor statelor europene față de planurile oculte de războiul Rusiei sovietice, în această apărare. *Deci, noi cerem imperios și categoric toate aceste desiderate naționale, prin o urgentă revizuire a tratatelor și convențiilor Comisiunii Europene Dunărene cu sediul la Galați, în România.*

În fața planului Confederației dunărene de azi, România nu poate fi la dispoziția niciunei puteri supranatiale, servind de cal de bătaie. România nu poate fi moșia de exploatare, — directă sau indirectă, — nici a internaționalei de aur, adică a marilor bancheri internaționali, nici a internaționalei negre sub cărmuirea capitalismului catolic din Roma, și cu atât mai puțin a internaționalei roșii, sub paternitatea Francmasoneriei, cu evantrupele sale: „social democrații și comuniști“.

România este, și trebuie să rămână, un „bun comun“ al tuturor românilor de sânge. Iar aceștia trebuie săliți să o servească absolut cinsit și perfect desinteresat, fortificându-i spiritul național, mărindu-i simțirea strămoșească și încălzindu-i avântul și gândul românesc. Orice spirit de micșorare națională, orice tendință de vălămare socială, și orice natură de nepăsare față de obligațiunile sacre pentru neam și țară, vor fi radical supimate mâine de mâna de fier, care vine cu toată siguranța. *Nimeni nu va fi cruțat, fie oricât de sus pus. Orice român ticătos își va primi pedeapsa cuvenită.*

Dr. ROMULUS DAMIAN

Fapte noi adevăruri vechi.

Marele om politic Ion Brătianu a jucat rolul cel mai hotărâtor pentru înfăptuirea unirii Principatelor din 1859.

Armata, comandată de Generalul Vlădoianu a înconjurat localul de vot cu scopul de-a amuți glasul unirii, ce striga din toate inimile românești.

Ion Brătianu apelând la patriotismul Generalului a zis: „Ori, ori! rezultatul se știe, Cuza va fi ales Domn, iar unlunea înfăptuită“.

Într-o minută armata a fost pentru ideea unirii. Mulțimii i-a trebuit scânteele scăpării de sus.

„Cel care a jucat rol hotărâtor la alegerea lui Cuza-Vodă,

tot așa de hotărâtor rol a jucat la detronarea lui. Ion Brătianu avea un program stabilit. Ori, Domnitorul Cuza în ultimul timp era echivocul întregului program al marelui Ion Brătianu. Din 2 lucruri a ales programul și a sancționat pe Domn, iar țara n'a avut decât câștig de pe urma acestui mare eveniment istoric.

Iată un adevăr vechi, de care trebuie să ținem seama orice suflet ales, original și consecvent.

Consecvența nu însemnează a urma pe cineva până la moartea, consecvența înseamnă când urmezi întocmai un program bine pregătit, un program ideal cu scopuri patriotice.

Sunt admiratorul fanatic al acestui fapt istoric. Cu atât mai mult trebuie să invocăm azi acest eveniment politic cu cât ne lovim în fiecare zi de persoane burlicate în locuri de onoare în numele unui program, care asigurându-și scopul urmărit se scutură în 24 de ore de litera programului.

Iar dovezi pot aduce cu dumulul.

Totuși mă mărginesc numai la una, care m'a făcut să plâng de-atâtea ori pe marginea unei faceri de bine.

Mi-am mulat pana revoltei și-a urletului de sânge românesc pe coloanele ziarelor pentru apărarea unui om persecutat de foarte multă lume. Eram în stare să mor de gât cu această victimă omenească. În fine strigătul meu s'a realizat. Notarul Aurel Capățina (aci de el e vorba) a fost reintegrat în comuna Sîlnic.

Un an și 4 luni cât acest om a fost pus în disponibilitate m'am expus nebunește, așa zicând, pentru un suflet de român.

Jandarmii mi-au ocolit casa ca la un tâlhar de codru, un preot făcea rapoarte mincinoase să mă stramute în Basarabia, un fost revizor de tristă pomenire m'a acuzat în mod fals ca pe cel mai josnic hoț și criminal de la Jilava, un fost Prefect de neagră aducere aminte, m'a propus să fiu exclus din învățământ pe motivul că aș fi pregătit grevă contra Guvernului. Ca am făcut politică în școală, ca am insultat deputații dlui Maniu cu ocazia propagandei, în fine ca sunt cel mai nemernic om din flautul Sibiului.

Asta înseamnă a fi român adevărat în țara noastră.

Toate acestea le-am îndurat pentru omul, care odată întronat și-a scuturat penele în mod orgolios, pregătindu-și activitatea cu ură, foc și răzbunare.

Ca cineva să îndure persecuțiile unui guvern pentru un singur om e lucru destul de greu dar ca sufletul meu înrolat în loviturile criminale să nu poată râsufla azi tocmai de pe urma activității negative a dlui Aurel Capățina e și mai greu.

Să mă explic:

Comuna e datoare școalei 135.000 lei de pe anii trecuți, a făcut acest om ceva pentru școală? Școala primește lemne dela comună. Dl Notar a pus la cale să se ridice acest drept școalei. Dacă nu s'a ridicat din cauza protestului venit la timp totuși școala n'a primit lemnele decât jumătate din competență.

Protestând direct dlui Prim-Ministru contra acestor abuzuri, dl Notar s'a grăbit a falsifica adevărul și a răspunde dlui Ministru că toate lemnele au fost depuse la dispoziția școalei.

Interesele românești nu numai că sunt călcate în picioare, dar sunt gătuite tocmai de omul care a fost așteptat să le apere. Eu nu m'am expus pentru un om eu m'am expus pentru un program. Ori azi dl Capățina apără călcumele, nu școalele, e omul

interesului personal nu al politicii naționale și cămătarul cel mai nemilos al bietului popor.

Ca un suflet democrat, lipsit sincer de năcazurile plugarului era logic să mă despart de sufletul închis al acestui om, care ar fi cel mai fericit dacă m'ar putea alunga din satul cu morimintele strămoșilor mei. Astfel de elemente trebuiesc demascate la timp și detronate cu un ceas mai de vreme. Mi-am luat angajamentul de-a informa opinia publică despre întreaga activitate negativă a cunoscutului și crudului cămătar Aurel Capățina. Urmăriți numai ziarul.

ION TATU inv.
Sîlnic

Generalul Henri Cihoski

Generalul inspector de armată Henri Cihoski și-a dat zilele trecute demisia din armata română.

Cu acest prilej în să arăt caracterizările principale ale vieții marelui ostaș, din cari să-l se reliefeze măreția sufletului și să se lămurească valoarea vieții sale. Dar fiindcă viața sa e atât de bogată în fapte și meritele sale atât de multe, în cele ce urmează voi încerca să construiesc imaginea luminoasă a sufletului acestui bărbat atât de valoros.

Deoarece pe Generalul Cihoski îl cunosc de când era comandantul Corpului VII din Sibiu, retragerea sa din armată resimțită de întreaga oștire românească, îmi dă dreptul la câteva cuvinte.

Până acum s'a scris despre generalul Cihoski, atâtea lucruri bune și frumoase; și câte se vor mai scrie! Vreau s'o spun din capul locului, că despre generalul Cihoski — în viață sau după moarte, — nu se poate spune decât numai „bine“.

S'a retras definitiv. Însă numele său e trecut în istorie. Întreaga oștire îl plânge, că l-a pierdut tocmai în aceste împrejurări grele, când conducerea sa înțeleaptă și sigură ne este așa de necesară.

Înainte de a trece la descrierea carierei sale militare, mă opresc puțin asupra însușirilor distinse ale sufletului său. Multe calități sufletești distinse înăscute și dezvoltate prin o muncă stăruitoare și sistematică, se întrunesc în generalul Henri Cihoski.

Înainte de toate generalul Cihoski are un caracter ferm bărbătesc, cum rar se găsește întrupat în oameni vieții reale. Acest caracter nu constă numai dintr-o însușire sufletească. Insușirile social-morale sunt multe și toate acestea adunate în o sinteză constituiesc ceea ce se zice: caracter. Dar aceste însușiri le dă numai puterea autoeducației, sau autodisciplinării. În același timp se dobândește adevărata putere de voință rațională, caracteristica omului superior. În privința aceasta generalul Cihoski e un viu și rar exemplu.

De un spirit pătrunzător, sobru și rezolut, înțelege toate problemele grele și judecă profund, cu minte și prevăzător toate situațiile. Are o cultură aleasă, o conștiință de sine clară și un bun și fin simț în toate. Cu aceste calități se prezintă ca o personalitate impunătoare dar și simpatică.

Acum să trecem la descrierea carierei sale militare.

Insușirile distinse ale sufletului său au ieșit la iveală deja din tinerețe atrăgând în același timp atenția acelor cu cari venea în contact. A fost întotdeauna simțat, iubit și chiar admirat atât de inferiori, cât și de superiori săi.

În rolul de conducător ce-l avea, toți îl recunoșteau superioritatea. Bineînțeles că se bucura și de o autoritate oarecare.

Totdeauna, generalul Cihoski e sincer, deschis și prietenos cu cel mai bun și grațios, scurt și necruțător față de cei care l-au dovedit au moravuri vicioase.

În calitate de conducător, generalul era pedigozul practic fără pereche, cântând să desvolte în fiecare individ simțul de datorie, întărirea puterilor minții și ale inimii. Cu supuși săi trata cu iubire, cu bunăvoință și cu încredere.

Pe toate căile căuta să stârneasca în inferiorii săi iubire de muncă, simțul de demnitate și de cinste, în temeri pentru faptele bune, entuziasm pentru problemele vișii, încredere în sine și în puterile proprii. Stăruia mult ca să deprindă pe soldații la ordine, disciplină și supunere.

Fără îndoială că activitatea generalului Cihoski a avut rezultatele cele mai strălucite.

Pe căile drepte și cinstite, prin munca sa de fiecare clipă generalul Cihoski și-a cucerit toate gradele și a ajuns la cea mai de sus treaptă a ierarhiei militare.

În timpul războiului prin istețimea și curajul său s'a impus, devenind un organizator priceput, imolându-și conștiința datorită cătră Tară și Rege. După războiu, comandant de Corp de armată, mai apoi inspector general de armată și ministru de războiu, la suirea pe tron a Regelui Carol al II-lea.

A depus peste tot un mare efort de organizare.

Directia superioară a manevrelor regale din anul trecut a fost încredințată generalului Henri Cihoski.

În ultimul timp a înlocuit pe Prințul Nicolae, ca inspector general al armatei de uscat, apă și aer.

La sfârșitul carierei sale de adevărat ostaș, Regele Carol al II-lea l-a decorat cu marele cordon al ordinului „Ferdinand I.”

Acum, e senator de drept.

Ion Oprea

Dela Simon Teszler cetire.

În penultimul număr al ziarului nostru am arătat pe scurt hoțiile făcute de banditul în haine negre Simon Teszler, comerciant de stofe din Sibiu, care prin manopere frauduloase a înșelat alături de engrosiștii cari de bună credință i-au furnizat marfă pe credit cât și pe clienții, cari li cum-părau mărfurile cu bani gata sau pe credit. Am promis că vom reveni și ne ținem de cuvânt.

Tot crezul comercial al acestui escroc ordinar nu se baza decât pe hoție, înșelând clienții că le vinde stofe din Brno (Brünn) sau Manchester, dar în realitate erau stofe din Ploiești, București și Cîsnădie, însă prețurile erau cu adevărat engleze de 1200-1500 lei metrul!

În toată viața lui n'a fost nici când cinstit, după ce a făcut o serie de pungășii pe la Oradea (Zöldfa utca) s'a refugiat la Sibiu unde și-a început din nou operațiunile. A înșelat firma Gromen & Herberich cu frumoasa sumă de 700.000, iar pe toți creditorii cu 4 milioane, apoi a cerut concordat și când a fost scadență plata primei rate și-a aranjat astfel lucrurile ca să i-se vândă marfa în licitație, marfă pe care i-au cumpărat-o cu banii lui prietenii și angajații săi.

Această marfă a trecut în prăvălia nou deschisă sub firma Gizella Teszler & Comp. (Szopos Alexandru, fostul lui vânzător, un alt șmecher, care a mai înșelat

și alte firme) cerându-și schimbarea firmei cu 2 zile înainte de licitație.

Acest bandit s'a folosit de prilejul congresului studențesc din Sibiu, când și-a luat jos firma (să se creadă că de leama studenților români creștini) iar după congres a apărut firma nouă G. Teszler & Comp. „La concurență”.

Între timp a deschis o filială la Cluj pentru gînerile său Semlyen (un alt lig) care a fost condamnat la 1 an pușcărie pentru bancrută frauduloasă în legătură cu o bancă. Acest Semlyen scoate câte 40.000 lei lunar (după cum se vede din dosar) din vânzare, sumă pe care și-o lasusea și folosea în scopuri personale. Prăvălia — filiala din Cluj purta numele de Simon Teszler — Sibiu în anii 1928-30, iar în 1931 și-a schimbat numele în „Merino”

Aschia nu cade departe de copac, căci și fiul său Nicolae Teszler, după ce a comis o mulțime de escrocherii prin țară și furturi de geamantane prin trenuri și a luat lumea în cap și s'a stabilit de vre-o trei ani în America de sud, unde hahamul cel

bătrân îi adresează odraslei scrisori înfuriându-l-le; Don Nicolas Teszler, uitând să i adauge subtitlul: Eurointernationale.

Acest tâlhăr nu mai are curajul să intre în Cehoslovacia, căci ar fi imediat arestat de organele polițienești pentru că a înșelat fabricanții statului vecin și aliați.

Avem la dispoziție zărele din Ardeal în cariem celii 2 cazuri asemănătoare cu acesta al lui Teszler, un caz la Salumare și altul la Sighet, dar autoritățile de acolo i au depus imediat la arest, unde sunt și azi.

Iarăși ne mirăm cum se poate ca Simon Teszler să fie lăsat liber, când acest bandit a distrus creditul tuturor negustorilor cinstiți; cari ne asaltează zilnic cu întrebarea: „Nu l-au mai arestat pe Teszler”? Dacă un găinar a furat niște boarfe e depus imediat la arest, iar Teszler care a înșelat cu 4 milioane creditorii, se poate plimba liber? Prin public circula unele zvonuri, cari dau de bănuț!

În numărul viitor vom arăta cum a înșelat Teszler și Banca „Albina”

Nicolae C. Droc

SĂRBĂTORIREA D-LUI OCTAVIAN GOGA LA SIBIU

Redăm mai jos înălțătorul discurs al dlui Silviu Teșos, vicepreședintele comisiei interimare a Municipiului Sibiu, care din eroare ne-a rămas afară din numărul trecut.

Cuvântarea dlui Silviu Teșos, vicepreședintele comisiei interimare a Municipiului

Orașul copilăriei voastre va sărbătorește și se războia pentru trecutul lui.

Această crasă — așa de puțin schimbat în cei 40 ani din urmă — care în zilele unui balaur de răsărit însângera a primit pe copilul de 10 ani, vă primește astăzi în floarea vieții, în zenitul zilelor înseninate prin străduințele voastre, cu tot devotamentul și și exprimă prin rostul meu mândria de a vă conferi cetățenia de onoare.

Ori cât de mult ar dori alte orașe să vă declare al lor, din cele 7 ce s'ar bate pentru D-V. Sibiu a-e cel mai mult drept de a vă declara cetățeanul de onoare.

Căci e 'nzadar trecutul ne'nfășoară.

Ori cât de mult l-am alunga din minte.

Cum veți putea alunga din minte amintirile copilăriei petrecute la liceul din Sibiu cu zile însorite, cu zile mohoate. Căminul cu apele lui cristaline cu băi căldute și ghiță de patinat!

Cum veți putea uita primele falfări de aripi din „Tribuna literară” din Quergasse, unde așingeal atât de ușor din Str. Kempel. Cum ați putea să nu vă amintiți de epicentrul cutremurului ce l-a produs primul volum al poeziilor D-V. anunțând lumii prăbușirea apropiată a Carpaților despărțitori? Poeziile primului vostru volum a scuturat de aici din Sibiu toată amorteala sufletelor și-a spălat toată osânda ce s'a adus centrului pasivității noastre polițice.

O nouă „chemare a pământului” a pornit din acest oraș. capitala năzuințelor culturale ale unui neam subjugat.

Aici s'a frământat și fermentat o „Tară a noastră”. — Din umbra acestor zădărnici a pornit viforul și furtuna roblilor de veacuri și smalt de „fulgere albastre”.

Ale Sibiului nostru sunt vânturile cari v'au zgădit fereastra atunci când plâneau cele 2 ape. — Dela geamurile casei voastre din acest Sibiu și din drumurile ce le făceați dela Promenadă până „Sub arini” a căror cărări se termină la Rașinari, v'au cules privirile „Cununa de munți mândri, moșnegi cununăți cu stelele bolșii albastre”

Și cea mai dorită cărăruie a sufletului D-V. este aici în Sibiu, drumul ce duce dela orașul nostru la Rașinari, pârâșilor voștri Călea Dumbrăvii, care va fi numită de aci înainte Str. Oct. Goga.

Prin mișcarea literară ce a-ți reînnoit-o din nou în Sibiu „Asociației” ați sincronizat bătăile inimilor din Ardeal cu ritmul celor dela București.

Și primul bronz ce s'a ridicat unui scriitor din Ardeal pînă străduințele voastre a împodobit orașul nostru.

Iar astăzi ori unde te-ai duce pașii, noi știm că ești al nostru, căci ori cât de mult ar fi schimbată lumea pentru alții, pentru Dta nu poate fi schimbată, căci cum spui într-un vers

Pe acelaș drum trec vămile vieții

Sibiul este orașul Dtale și Sibiul se mîndrește cu cetățeanul lui de onoare — aducându-i supremul omagiu.

Cuvântarea dlui D. Călugăr, președintele studenților.

Maestre, Eu sunt cel care aduce omagiile centrului studențesc „A. Șaguna” din Sibiu.

Dacă s'ar găsi un mijloc de exteriorizare deplină a sentimentelor pe cari vi le păstrează fiecare membru al centrului meu, atunci eu deși sunt cel mai mic și ca fizic și ca situație, și ca etate între oratorii zilei de azi v'aș putea totuși prezenta cel mai mare și mai armonie buchet împletit din simțirile curate ce vă păstrează fiecare stiden în taințele sufletului său.

La 50 de ani ai vjeții domniei voastre, buchetul admirației și omagiilor noastre cuprinde în deosebi următoarele:

Întâi dorința since-ă ca pronia cerească să vă hărăzească încă mulți, mulți ani. Apoi mulțumirea că în copilărie ne-ați legănat în versuri în adolescență ne-ați fascinat în poezie și cântec, azi ne oferiți modelul de

patrolism curat ce ați manifestat totdeauna prin viața și faptele domniei voastre, iar mîne vom simți mulțumirea adămi a știind pe poetul Octavian Goga, cântărețul misiunii noastre. Întru mulți ani!

Escrocheria dela Percepția I Sibiu

O escrocherie a fost descoperită la Percepția I a Administrației Financiare Sibiu. De astă dată hoțul e Edmund Drottief, care de 8 luni de zile a fost suspectat de organele superioare ale școlii prin banii mulți ce i cheltuia, după un salariu de vre-o 2800 lei ce primea lunar. S'a avizat poliția și siguranța, cari l'au supravegheat de aproape, însă numitul a reușit a induce în eroare organele polițienești, cari credeau că sumele ce le cheltuiește provin din câștigurile ce realizează la jocul de cărți.

Concomitent cu supravegherea poliției, dl administrator financiar I. Cioran a ordonat verificarea tuturor scriptelor, care a durat timp de 8 luni, cu o încredere supra omenescă, lucrându-se de multe ori până la 10-11 noaptea. Acum înțelegem noi pentru ce se plîngeau funcționarii administrației că dl administrator I. Cioran le sloarce vraga și i omoară cu lucrul. Noi nu-l putem decât felicita pentru acest fapt!

După o muncă încordată de 8 luni de zile, Duminecă seara la orele 9¼, pungășia a fost descoperită!

Tâlhărul Eduard Drottief (cărui îi plăcea să i-se zică „Herr Oberingineur” și care bea vin înfundat de 50 lei 1/4 de litru) nu era nici casier, nici autorizat nu era să primească bani în contul impozitelor, a primit bani spre vărsare dela firma I. B. Misselbacher și banca „Sparkassa” și din aceste sume și-a reținut suma de 300.000 lei. Chitanțele le-a făcut el și a falsificat semnătura casierului Aldea. Chitanțele erau dintr'un registru furat de Drottief.

În primul moment au fost arestați casierul Aldea și funcționarul Werner, cari însă au fost eliberați, dovedindu-se complecți lor nevinovați.

Tâlhărul a procedat la fel ca în 927 agentul Săndor. Firmele respective vor fi obligate a plăti din nou, căci plățile trebuie făcute numai la Caseria respectivă și nici decum la persoane neautorizate, fapt pe care noi l-am publicat la timp. Păgubașii au dreptul să și valideze pretențiunile pe calea justiției față de Drottief.

Fapta lui Drottief e escrocherie și fals în acte publice, întrucât statul n'a fost cu nimic păgubit, decât în aceea, că n'a intrat la timp în posesia banilor.

Această escrocherie a produs în opinia publică sibiană o consternare de nedescris și a revoltat în mare măsură pe contribuabili și pe funcționari și pensionari, cari sunt în restanță cu lefurile.

Norocul lui Drottief a fost că a fost dus la parchet și depus la arest înainte de a se fi

„Tip. Săteanului“, Sibiu